

9 / EYLÜL- EKİM 2023

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU
tahtafikiredebiyat.net

SHORO SHARPEN

Silah patladı ve adam yere yığıldı. Sonlandırdığı tek savaş ise kendi içindeki olmuştu.

RIFAT ÇÖTELİ

Daha Güneş batmadan vurdular
Çocuklar top oynarken vurdular
Vurulmasa mutluluk olacaktı aşk
Konuşmayacak, gülecekti

SUAY ARSEV İŞLAKCA

Toplumun dışladığı bir karakter olmaya çocukluk yıllarında başlayan Furukura, parkta yaşadığı çocukluk anısını anlatmaya başlayarak nasıl bu noktaya geldiğini bizlere kanıtlamaya çalışıyor.

SAYININ YAZARLARI:

Sophia Jamali Soufi- Muhammet Baran Aslan- Recep Atmaça- Adnan Altundağ- Emine Tutu- Alparslan Kılınç- Nesrin Canik Baysal- İlker Sedat Dikeç- Suay Arsev İşlakca- Rabia Parmaksız- Cebail Küçükkoçkaya- Şenel Çelik- Rifat Çötelİ- Utku Kantarcı- Serpil Bademci- Elif Güler- Çağdaş Özgün- Yağmur Koçyiğİt- Meral Hazırol- Ali Havan- Deniz Demiralp- Halis Tamkoç- Şeyma Deveci- Uğur Ataş- Shoro Sharpen- Dilara Çekiç

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

Online (Çevrimiçi) Dergi

KÜNYE:

Genel Yayın Yönetmeni: Uğur ATAŞ

Yazı İşleri Müdürü, Görsel Danışman: Kübra ATAŞ

Öykü-Kurmaca Editörü: Bayram ALKAN

Şiir Editörü: Muhammet Emin SAĞIR

Düşünce Yazıları Editörü: Şevval Melda BOZ

Son Okuma: Halime KOÇ

Sayı: 9

Dönem: Eylül - Ekim 2023

ISSN: 2980-325X

İletişim: iletisimtahta@gmail.com

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU
SAYI: 9 / 2023 EYLÜL EKİM DÖNEMİ ESERLERİ

1. Unutulmuş, Sophia jamali SOUFİ.....	1
2. Gam-Zedeler, Muhammet Baran ASLAN	1
3. Yakaza, Muhammet Baran ASLAN.....	1
4. Barajlardaki Sular, Recep ATMACA	2
5. Pembe Süt, Adnan ALTUNDAĞ	3
6. Yük, Emine TUTU.	4
7. Salıncak, Alparslan KILINÇ	5
8. Umutla, Nesrin CANİK BAYSAL	6
9. Seni Başka Türü Sevemem, İlker Sedat DİKEÇ	6
10. “Herkes Biraz Uyumsuzdur.” Kasiyer, Suay Arsev IŞLAKCA	7
11. Sokak Lambası, Rabia PARMAKSIZ	8
12. Derin ve Sığ, Cebail KÜÇÜKKOÇKAYA	9
13. Çellonun Efendisi, Şenel ÇELİK	10
14. Ölümlü Şiir, Rifat ÇÖTELİ	11
15. Denizciler, Utku KANTARCI	12
16. Benim Adım Üzüml, Serpil BADEMCİ	13
17. Yorgunluğunu Dinlendir, Elif GÜLER	14
18. Beraber Beliriyoruz Zamanın İçinde, Çağdaş ÖZGÜN	15
19. Kurutulmuş Hatıra, Meral HAZIROL	15
20. Gökyüzü Enstrüman Olsa, Mavi Bir Gramofon Olsun İsterdim, Yağmur KOÇYİĞİT	16
21. Hayat İşte, Ali HAVAN	17
22. İlk Ev İlk Dünya, Deniz DEMİRALP	18
23. Sıfırın Aşağısı, Halis TAMKOÇ	19
24. Eskiden Buralar Hep Tarlaydı, Şeyma DEVECİ	20
25. Birkaç Damla Daha, Uğur ATAŞ	21
26. General, Shoro SHARPEN	22

UNUTULMUŞ

Sophia JAMALİ SOUFİ

Yüzümde gülümseme yok
gözlerime ışık gelmiyor
Gecenin bir köşesinde hüznü
sessizliğimi tek başıma söylüyorum
Ah lanetli sonbahar
kimse beni hatırlamıyor...

GAM-ZEDELER

Muhammet Baran ASLAN

Zikrimiz bu çağlar asırlardır bir sazendede.
Ruhumuzu mecz etmişler bir çift narin gamzede.
Ne aşığız ne maşuk, arafta bedbahtlarız biz.
Bilmez kimseler lakin gam-zedeyiz gam-zede...

YAKAZA

Muhammet Baran ASLAN

Ellerime değiyor saçları bir ölünün.
Galiba bugüne dek iplere un sermişim.
Bir gayya kuyusunun yahut ateş gölünün
Kıyısında sürünen bir garip beşermişim.
Birikmiş eklemlerde oylum oylum halkalar
Uzun ince bir yolda kuytu bir köşeymişim.
Uğramamış gönüller gönlümün durağına
Ne ölü ne de diri... Doğmamış geceymişim.
Bazen hür bazen mahpus gibi sancı taşıyan
Kaynayan, fokurdayan, çıldıran cüceymişim.
Rabbim anladım neymiş bu dünyalık oyunu.
Aynı yerde hem sultan hem köle hem beymişim.

BARAJLARDAKİ SULAR

Recep ATMACA

**Hislerinin önüne geçebilir miydi
Ansızın ve çabucak hem de
Kapağı açılan barajlardaki sular gibi
Kelimeler?**

**İtiraz etmemeli bu işe aslen.
Maksatları tarif olacak ki,
Bir de ulaşmak tabi.
Bağlayamazsın, uçar giderler yerlerinden.**

**Âdem çok söz söyleyecek biliyorsun.
Gece gündüz incinmiş kol gibi.
Her an duyulan özlem mesela.
Ya da konuşması artık mümkün olmayan hisler gibi.**

**Gün gelir nefrete dönen kızgınlıkları,
Daha evrilmeden bir ötekine yani.
Yürekte harmanlıyorken işte.
Diliyle insan salık verirdi aleme.**

**Rayına bütünüyle oturtmakta
Güçlük çekiyorken duygular,
Sözcüklere gem vurulamazdı bir kere.
Konuşmak lazım çünkü,
Cümlelerden sonra doğacaktı hisler belki de!**

“beleş verdik Adnan hocam”

PEMBE SÜT

Adnan ALTUNDAĞ

Hantal bir eşiği andıran, yüzeyi tırtıklı yemek masasında otururken soluk benzi, dağınık saçları, seyrek sakalları ve tıpkı bir çekiçle ezilmiş burnuyla nahoş ışık altında parlayan gözleriyle ağustos sıcağında kan ter içinde kalmış olan İbrahim, karşımda otururken Azrail tarafından ruhu burnundan çekilmiş bir tarla faresi gibi göründü gözlerime. Karşımda oturan İbrahim, duyup duyabileceğiniz en anlamsız sohbeti yapan, daldan dala atlayan bir kuş gibi kelimelerden kelimeye, cümleden cümleye ve konudan konuya atlayıp duruyordu günlük hayatın akışı içerisinde. Anlamsız sohbetimiz yoksulluktan dem vurup hayat pahalılığından çıkarken konu evliliğe gelince masum bir çocuğun mahcubiyeti ile gözlerini benden kaçırın İbrahim, konuyu başka bir tarafa çekmek için kız kardeşini birkaç hafta önce evlendirdiğini söyleyiverdi birden. Kız kardeşi Allah rızkını gönderir diye annesinin doğurduğu on ikinci çocuğuydu. Birkaç yıl önce demir bir canavarın dişleri arasında sağ kolunu kaybeden İbrahim, tek koluyla kız kardeşinin bekâret kuşağını bağlayıp koca evine gönderdiğini söylediğinde evden bir boğazın eksilmesi sevinci donuk gözlerinde okunurken tek isteğinin kardeşinin mutlu olması olduğunu söyledi. Hüznün yüzündeki çizgilerden kalbine doğru akınca çok az başlık parası aldığını, onun deyimiyle “beleş verdik Adnan hocam” deyince birden hayvan pazarında satılan bir koyun yahut inek canlandı gözlerimde. Söylediği sözler karşısında şaşkınlığımı gizleyemeden ne kadar para aldığını sorduğumda altmış bin lira aldığını hatta kendi komşularının yüz elli ile iki yüz bin lira arasında para aldığını, komşularının uyarılarına rağmen kız kardeşini beleş verdiklerini söylediğinde, Kibar Feyzo filmindeki sahne bir şerit gibi geçti gözlerimin önünden. İbrahim paranın yirmi bin lirasını on yıl önce kendilerini terk eden ama kız kardeşinin doğumuna biyolojik olarak katkıda bulunan babasının hakkı olduğu için babasına gönderdiğini söylediğinde, bir sırrı açığa vermenin üzüntüsüyle, söylediği sözlerle bir haklılık payı katmak için sadece süt parası aldığını geveledi dişlerinin arasında. Bulunduğumuz coğrafyada süt parası alma âdetinin Araplar arasında bir ticarete dönüştüğünü duymuştum. Yanımda oturan arkadaşım kızmış olduğumu fark ederek söze karışıp İbrahim’e “nasıl oldu ne sütü verdiniz ki bu kıza” diye sorup ardından “gergedanların ve su aygırlarının sütlerinin pembe olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu önemli bir bilgiyi vermenin gururu ile. Evlilik, başlık parası, süt parası, gergedan, su aygırı ve pembe süt arasındaki bağı kurmak istesem de bir deli gömleği ile bağlanmış düşüncelerim ilkökul arkadaşım Mesut’un kız istemeye gittiğinde müstakbel kaynanasının süt parasını çok fazla istemesi ve Mesut’un bu parayı verdikten sonra “artık kayınbabamla ortak olduk hacı” demesini hatırladım ve bu andan itibaren zihnimde canlanan tek düşünce bir şehir faresine benzediğini düşündüğüm kaynanasının sütünün pembe olup olmadığıydı.

“nasıl oldu ne sütü verdiniz ki bu kıza”

YÜK

Emine TUTU

Direnç gösteriyoruz. Yine de olmuyor. Ne olmuyor? Bayır aşağı direksiyon kıramıyoruz. Bu sona gidiş zevkli hale gelmeye başladı. Artık kanatlarımızı açıp uçurumdan aşağı koşabiliriz. En dipte sona son mu var? Ne olabilir bir dünya savaşı daha mı? Bir okul bahçesinde yüzünün yarısını Suriye’de bırakmış bir çocuk mu? Ne bulabiliriz kadını fitne yapan bir din mi? Yakamızdan düşmeyen kapital zorbaları mı? Dostum bize dipler aydınlık olabilir. Sona sonlar, başka bir boyut mu, ahiret mi bilmem fakirin umudu gibi bir ufuk olabilir.

Varoş denilen kesimin orta sınıfıyla karşılaştınız mı hiç? O kadar bilgisizdirler ki sanki her şeyi onlar biliyormuş gibi gelir. Şöyle söyleyeyim hiçbir şeyle kirlenmek istemezler. Çok muhafazakâr değiller; toplumda dışlanmayacak kadar dindar, kınanmayacak kadar ahlaklılar. “izm”lere çok takılmazlar ne kapitaldir onlar ne faşist. Ne medenidir ne de ilkel. Bir an düşünürüm bir nevi insanın çok müdahale edilmemiş hali biraz güzel, biraz yaşamaya değer mi diye.

Bu dünyada bir gökyüzü bir de çocukların gülüşleri güzel. Başka güzelleri tüketmelere doyamadık. Artık umursamadığımız bir kıyamete az kaldığını biliyoruz ya yeryüzünün kıyameti gelmeden önce biz insanlık mı kıyama kalksak. Hani dağların yüklenemediği yükleri bir çırpıda omuzlamışız ya, diyor ya “lev enzelna hazal kuran” nasıl yüklenilirmiş hayat, nasıl delirmeden; çatlamadan, dünyaya fırlatılıp atılışımızı mahkemelere vermeden, din adamlarına, felsefenin babalarına göz açtırmadan, çocuklarımızın gülüşlerini reels akışlarına kitlemeden nasıl yaşanmış hayat; varoşların orta kesim sınıfından hallice bir basitlikte gösterelim mi?

Biz yapamayız. Zaten kırsalların tesadüfi görseli de avam. Bunca sınıfların arasından söz etmeğe degebilecek sadece varoşların orta kesimi olması da insana ayrı bir hakaret. Az bile. İlla gladyatörlerin ölümlerini izleyecek derecede çileci zulmetimiz zihnimizden bir parça olmuş. Nietzsche insanlığın yumuşadığını söylüyor; evlere atılan bombaları ekranlardan sadece Romalılar izlemedi desem duymaz.

Dostum inanma paranın gücüne, dinin gücüne, politikanın, teknolojinin, bilimin gücüne; sen insanın cehline inan. İnanmıyorsan her şeyi enerjiye bağlayan, paraya gel kuçu kuçu yapmasam fakir öleceğini söyleyen tuhaf tipleremlere bak. Sen insanın kara cehaletine inan. Demiyorlar ki göklerden herkes için eşit yağın rızkı yağmalayanlar yüzünden fakirsin. Yetiminin hakkına acımayan, ellerinle güç verdiğin politik soyguncuların, yerlere kapaklandığın din adamların, belamların, çeşmenin başına oturttuğun zorba soyluların. Dostum sen insanın cehennem dolu cehline inan. Sakın kanma adalet arayışına, orda bir yerlerdeysen beni duyuyorsan yeryüzünün kıyamından değil insanın azgınlığından kork. Sanki seninle tek vücutmuş gibi seninle işlediği zulmetinden ötürü gardını al. Dostum kara bir cehaletten kolla kendini.

SALINCAK

Alparslan KILINÇ

Sözleşmişti sanki akreple yelkovan.

Durmuştu zaman.

Seninle salıncakta sallanırken;

Çıkardı içim dışıma.

Söz etmezdim yine de.

Sen yanımda vardın diye.

İkimiz birlikte salıncakta,

Sallıyorduk hayallerimizi.

Düşmesin diye yere.

Sımsıkı tutmuştuk hayat zincirini.

Kahkahalarımız yükselirken gökyüzüne;

Oturmuştuk bulutların üstüne.

Salıncığımızı kurmuştuk iki yıldız arasına.

Uçarken gökyüzünün maviliklerinde.

Ay ışığında.

Ne güzeldi elini sımsıkı tutmak.

Şahitti yıldızlar, bulutlar ve ay

Mutluluğumuza

Sallanırken gökkuşağının altında

Ne güzeldi elini sımsıkı tutmak.

UMUTLA

Nesrin CANİK BAYSAL

Dolaşırken köyümün sokaklarında
 Bir kedi çıktı karşıma
 Biraz siyah biraz sarı
 Uzaklardan bir ses geldi
 Bir şarkı sanki
 Ormanın uğultusu içinde
 Beni aldı götürdü çocukluğumun ıssız sokaklarına
 Biraz hüznün biraz keder
 Biraz sevgi karmaşasında
 Kayboldum bugün ve dün arasında
 Kedi ile birlikte kuş sesleri rehberlik etti bana
 Ormanın dolambaçlı yollarında
 Uzarlarda kendimi gördüm
 Hep birlikte yol aldık
 Bilemediğimiz bir geleceğe
 Umutla....

Kedi ile birlikte kuş sesleri rehberlik etti bana

SENİ BAŞKA TÜRLÜ SEVEMEM

İlker Sedat DİKEÇ

Hislerim sözlerime siner
 Kanatlanır dile gelir de
 Yüreğim karşı çıkar
 yazacaklarım

Sessizliğin kucığında
 Kalakalırım
 Öyle bir sessizlik ki -dilim lâl-
 Benim için zaman
 Epeyce boş yer bırakmış

Artık aynı şeyleri bekleme benden

Oysa değiştim ben -bu'yum-
 Gece tükenir gündüz olur
 ziyansız
 Hüznün de çekilir kıyılarımızdan

ve seni başka türlü sevemem

Artık aynı şeyleri bekleme benden; ve seni başka türlü sevemem

"HERKES BİRAZ UYUMSUZDUR" KASİYER

Suay Arsev IŞLAKCA

Japon yazar Sayaka Murata'ya ait Kasiyer adlı roman 2016 yılında yayımlanmıştır. Kasiyer adlı roman Japonya da 600 binden fazla satmıştır. Can Erkin'in çevirisiyle roman Turkuaz Kitap tarafından çıkarılmıştır. Eser toplum tarafından uyumsuz kabul edilen bir kadının yaşamını ve yaşamıyla birleşen mesleği üzerinde duruyor.

"Lütfen, normal ol artık." sözünü sıkça duyan başkahramanımız Keiko

Furukura 'dır. Roman otuz altı yaşına basmış ve süpermarkette on sekiz yıldır kasiyerlik yapan hatta işini tam zamanlıya çevirmeye bile korkan bir kadını anlatıyor. Toplumun dışladığı bir karakter olmaya çocukluk yıllarında başlayan Furukura, parkta yaşadığı çocukluk anısını anlatmaya başlayarak nasıl bu noktaya geldiğini bizlere kanıtlamaya çalışıyor. Parkta ölen bir kuşa karşı yaşlılarının üzülmüne karşılık Furukura'nın onu yemek olarak görmesi annesini şaşırtıyor. Okulda arkadaşlarının kavgalarını durdurmak için eline sopa alarak iki arkadaşına da ağır darbelerde bulunması, okuldaki öğretmenin öfkesini gidermek için de öğretmenin eteğini asılarak çekmesi bardağı taşıran son damla oluyor. Annesi bu olayların sonuna da hep özür dilemek zorunda kalıyor. Ancak Furukura bu davranışları sadece doğru olduğunu düşünerek yaptığını biliyor. Onun için kötü olmayan bu olayla nasıl oluyor da toplumca kabul görmüyor. Sonunda ailesini üzmemek için de susmayı, içine kapanmayı, hiçbir olaya karışmamayı seçiyor.

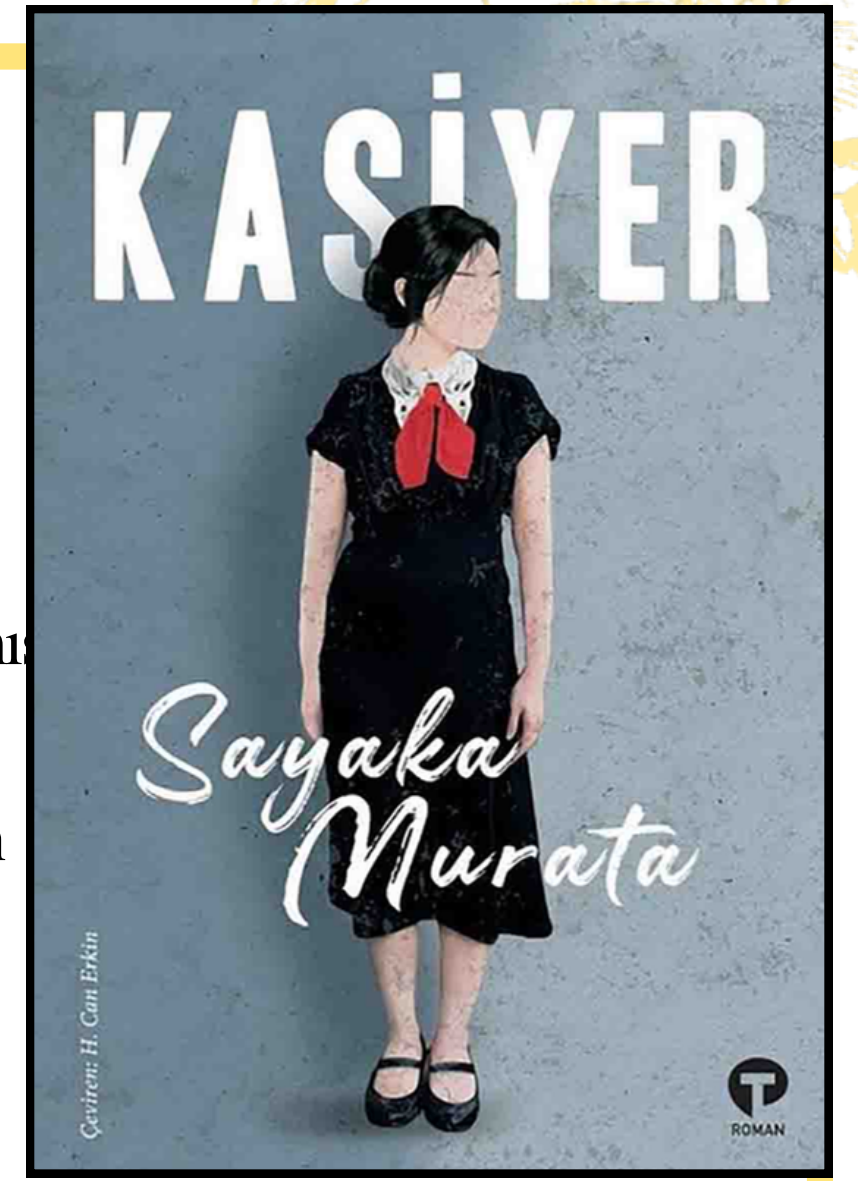
Üniversiteye başladığı yılda staj için gittiği süpermarkette kasiyer olarak yarı zamanlı işe başlıyor. Kurallara o kadar aşına, bir market çalışanı olarak doğmuş gibi bir yaşam sürüyor. Tek düşüncesi market ve oradaki kurallar... O kadar ki yemeğini, uyku düzenini bile market kurallarına göre yaşıyor. Yıllar geçtikçe hayatında hiçbir değişim olmayınca çevresinin sorularına maruz kalmaya başlıyor. Niye aynı yerde çalışmaya devam ettiği, niye yarı zamanlı çalıştığı, niye evlenmediği gibi toplumun sıkıcı sorularına hep bahaneler üretiyor.

Bir gün yine toplumun hoş karşılamadığı isyankâr kural tanımayan biri markette çalışmaya başlıyor. Davranışlarında sıkıntısı olan bu çocuk, çalışmayı sevmeyen, evlenmeyi hayatı kurtarmak için yapabileceğine inanan paragöz biri ŞİRAHA. Markette kısa sürede uygunsuz davrandığı için atılıyor.

Bir akşam market çıkışı Şiraha ile karşılaşan Furukura onun evsiz halini görünce onu evine davet ediyor. Aralarında bir antlaşma yapıyorlar. Şiraha barınma ve yeme ihtiyacını karşılayan Furukura'nın evinde kalacak. Furukura da evlendiğini söyleyerek toplumun istediği gibi biri olacaktır.

Hayat uzun bir yolculuk

Eserin tamamında toplumsal bir mesele olan benim nasıl olduğum değil toplumun ne istediğinin insan yaşamında ne kadar önemli olduğu üzerinde duruluyor. Roman çok akıcı, elinize aldığınızda bırakmak istemiyorsunuz. Çeviri havasını hiç hissettirmiyor. Bazen önemli değilmiş gibi görünen mesleklerin hayatta ne kadar önemli olduğunun da altını çizmek gerekiyor. Kasiyerlikte ne kadar açık bir zihin gerekiyor. İnsan ilişkilerinin ne kadar önemli olduğunu görüyoruz. Toplumun aykırı yaşamları, sıradan gündelik hayatın içinde nasıl kayboluyor. Onlar çırpınırken çevredekiler onların eksikleriyle farkında olmadan mutlu oluyorlar. Yaşamı hissettiren tuhaf ve akıldan çıkmayan bir hikayeye baş başa kalıyorsunuz.

SOKAK LAMBASI

Rabia PARMAKSIZ

Bir kadın ağlıyor uzaklarda, bir sokak lambasının altında.

Bulutlar kadına yarenlik ediyor, göz yaşlarıyla. İlerideki çöp konteynırından çıkıyor Tekir kedi, belli karnı aç. Sokaktan geçen huysuz adam söyleniyor kendi kendine.

Bir kadın ağlıyor uzaklarda, bir sokak lambasının altında.

Sokağı dolduruyor Neriman teyzenin sesi, kavga ediyor kocasıyla. Sokağın müdavimi uyuz köpek görünüyor köşeden, Tekir'e doğru yol alırken yüzünde sinsi sırıtışıyla.

Bir kadın ağlıyor uzaklarda; dizlerine sarılmış kadın, rimelleri akmış, mutsuz kadın...

Sokaktan geçen huysuz adam, kadını görünce söylenmeyi arttırıyor. Bir taş alıp Tekir'e atıyor, halbuki uyuz köpekti tehlikeli olan. Evine ulaşınca iyice huysuzlaşıyor adam. Tekir, çoktan uyuz köpekten kurtulmuş yeni maceralar arıyor. Hafiften sendeleyerek kalkıyor kadın, elinin tersiyle siliyor yanaklarını kadın. Öylece duruyor kadın. Hüseyin amca bakkalı kapatıyor. Mahallenin gençlerinin coşkun sesi dolduruyor kadının kulaklarını. Bakkal Hüseyin amcayla göz göze geliyor kadın, ne hissettiğini ve kim olduğunu bilmeden bir sokak lambasının altında duruyor kadın. Yağmur şiddetini kaybediyor, kadın yalpalayarak yürümeye başlıyor, zihninin en izbe köşesinde kalmış, kime ait olduğunu hatırlayamadığı bir ses yükseliyor, ürküyor kadın.

Sarhoştur kadın, üzgündür kadın, mutsuzdur kadın... Kelimeleri bile terk etmişken kadını insanlar neden terk etmesin ki. Biraz daha ilerledikten sonra duraksıyor kadın, içinde çağılayan bir nehir var kadının ama nehirden akanın su mu yoksa kan mı olduğu belli değil.

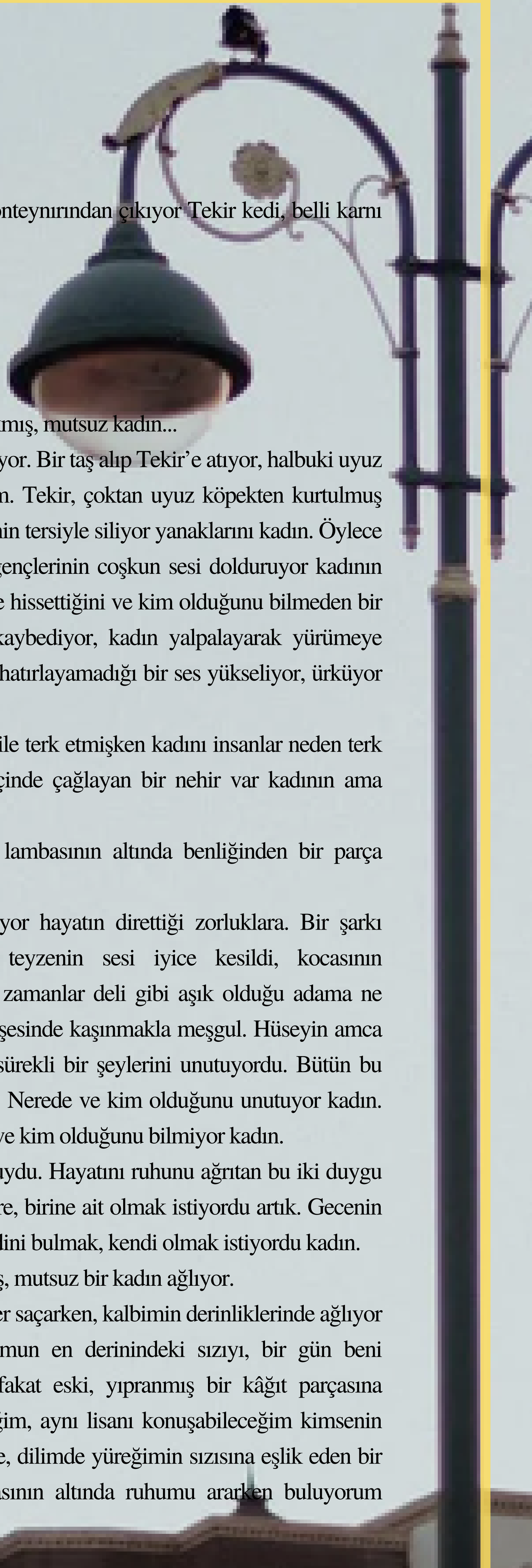
Sarhoştur kadın, üzgündür kadın, mutsuzdur kadın; bir sokak lambasının altında benliğinden bir parça arıyordu kadın.

Munzur gülüşüyle tekrar peydah oluyor Tekir, meydan okuyor hayatın belirttiği zorluklara. Bir şarkı mırıldanıyor, düşmanlarına göz dağı verirken. Neriman teyzenin sesi iyice kesildi, kocasının umursamazlığına daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Bir zamanlar deli gibi aşık olduğu adama ne olduğunu sorguluyor. Uyuz köpek, Tekir'i çoktan unutmuş, köşesinde kaşınmakla meşgul. Hüseyin amca hızlı adımlarla bakkala geri dönüyor. İyice yaşlanmıştı artık, sürekli bir şeylerini unutuyordu. Bütün bu karışıklığın ortasında bir girdaba düşmüş gibi hissediyor kadın. Nerede ve kim olduğunu unutuyor kadın. Anlamlar çıkartmaya çalıştıkça daha çok batıyor kadın. Nerede ve kim olduğunu bilmiyor kadın.

Kaybolmuşluk ve bir yere ait olmama kadının en büyük sorunuydu. Hayatını ruhunu ağrıtan bu iki duygu arasına sıkışmış buluyordu her seferinde kadın. Kadın bir yerlere, birine ait olmak istiyordu artık. Gecenin karanlığında gülümsemek zorunda kalmadığı şu anda, artık kendini bulmak, kendi olmak istiyordu kadın.

Bir kadın ağlıyor, uzaklarda, bir sokak lambasının altında; sarhoş, mutsuz bir kadın ağlıyor.

Bu kadın benim ruhumda yaşıyor, gün içinde etrafıma gülücükler saçarken, kalbimin derinliklerinde ağlıyor kadın. Yıllardır her bir kelimemin arasına saklıyorum ruhumun en derinindeki sızıyı, bir gün beni anlayacak, bu sızıyı görecektir birilerinin olduğuna inanarak fakat eski, yıpranmış bir kâğıt parçasına yazdığım bir iki satırdan başka içimdeki sızımı paylaşabileceğim, aynı lisanı konuşabileceğim kimsenin olmadığını en ağır kayıplarla öğrendim. Cebimde birkaç kelime, dilimde yüreğimin sızısına eşlik eden bir iki melodi, bilmediğim bir şehrin herhangi bir sokak lambasının altında ruhumu ararken buluyorum kendimi.

DERİN VE SİĞ

Cebrail KÜÇÜKKOÇKAYA

Okyanusta inci toplayan Arap dalgıçları seyrettin mi?

Denizin derinliğinde tuzlu suyun içinde tatlı suyu poşetle nasıl alıyorlar.

Okyanusların, denizlerin derinliklerinde tatlı su kaynakları olduğunu biliyor mu idin?

Ne sığa aldan ne derinlere inmekten kork.

Yaşama dair olanı her zaman bilinen yerlerde, burada olur diye arama. Yaşam için gereken ne olursa olsun yaşamın olduğu her yerde vardır.

Düz mantık düşünmek insanı tek düze bir yaşamdan öteye götürmez. Etraflarına bakıp dünyanın düz olduğunu savunanlar ile günümüz düz mantık düşünceli olan insanlar aynı düşünce ve yaşamsal dar yapının içindedirler.

Hayat bir sonsuz okyanustur. Gereğince sen olarak yaşamak için araştıracaksın, bulacaksın, nasıl alacağını, sahipleneceğinin yöntemini geliştireceksin. Çölle eşdeğer tutulan bir toprağı inceleyip doğru noktayı tespit edip burası diyerek kazan veya kazdıran insan yalnızca kendini ve diğer insanları değil aynı zamanda o toprağı değersiz görülmekten ve o suyu ziyan olmaktan kurtarandır.

Yaşamın çölleşmeye yüz tutmuş alanlarında da insanın derinine inmek şarttır. Bu seni ve yaşamını aynı zamanda, aile yapını ve yaşamları kurtaran olabileceği gibi o insanında ziyan olmasının önüne geçecektir. Burada devreye giren mevzuu derinde ne bulacağınız ve bulduğunuzun ne anlama geldiğini anlayabilmektir. Hayatın ve yaşamın gerçekliklerini iyi kavraladıysanız ne bulduğunuz da bulduğunuz bir cevher ise kıymetini de bileceksiniz.

Bilim kurgu filmlerinde işlenen bir konudur. Teknolojinin çöküşü ile kaos ve ilkel yaşama dönüş. Tarihi yazılarda da geçmiş dönemde yaşayan insanlar hakkında ilkel toplumlar olarak bahsedilir.

Öncelikle ilkeliliğin ölçütü nedir diye konuyu ele almak gerekiyor. İlkellik ölçütü bizim şu anki teknolojimiz ile o insanların yaşam koşullarını eleştirmemiz olamaz. O toplumların pek çoğu bulundukları zaman diliminin imkanlarına göre çok iyi medeniyetler oluşturmuşlardır. Teknolojik gelişme medeniyet değildir. Medeniyet oluşturabilen toplumlar ilkel değildir.

Eğer teknoloji çöktü diye kaos ortamına girer şekilde soğukkanlılığımızı kaybeder isek asıl ilkel olan bizleriz. İnsanlığın var olduğundan beri bize devrolan bunca tecrübe ve bilgi birikimi ile medeniyeti koruyamıyorsak aynı zamanda teknolojik gelişimi yeniden yapamıyor isek bu bir gerçektir. Günümüzde teknoloji harikası olarak sunulan pek çok makinanın ana sistemine baktığınızda temel yapının ilk makinanın yapıma anlayışı ile aynı olduğunu göreceksiniz.

İki insanın yaşamı da bir toplumdur ve bu toplumda da bir medeniyet meydana getirilirse hangi hal, durum ve şartlar altında olunursa olunsun daima ileriye gidilebilir.

Bütün bu toplumsal medeniyet ve gelişmişlik başarısının merkezinde olacak olan da sığ bakmamak, sığ düşünmemek, yüzeysel ele almamak, derin bakmak, derin düşünmek, derine ilerlemek ve derinden yükselmektir.

Yaşam için gereken ne olursa olsun yaşamın olduğu her yerde vardır.

ÇELLONUN EFENDİSİ

Şenel ÇELİK

Viktoria döneminin ünlü çello sanatçısı Karl, sergilediği performanstan sonra evinde ölü bulunur. İki katlı ahşap evinin üst katında bulunan odasında, gece yarısı geçmiştir. Guguklu saatin, akrep ve yelkovanı kovaladığı saniyelerde, camdan içeriye fırlayan, önce çarşafları sonra tüm perdeleri uçuşturan rüzgâr, yağışın haberini getirmiştir. Yılın bu dönemlerinde, bahar ayının başlarında "bahar fırtınası" kendisini rüzgarla gösterir, ardından yerini yağışa bırakır. Çelloist, belki de ölüm için bu dönemi beklemişti. Göğsünden vurduğu silah sesi ile inleyen odaya giren, hizmetçilerinden biri olmuştu. Gri, takım elbisesi, göğsüne kadar düğmeleri açık gömleği ile yatakta uzanıyordu. Sağ elinden düşen silah, yatağın yanındaydı. Ve hizmetçinin bulduğu mektup, perdenin bitiminde duran minderin üzerindeydi.

"Bahar fırtınası kopunca, ortadan kaybolacağım. Arkamda esen rüzgarların arasında serpişen yağmur tanelerini bırakacağım. Kışın son gününde, beni seyircilerin arasında seyrederken gördüm. Kısa, kızıl saçların uzamıştı. Yanında, eli elinde, beli belinde oturan eşin vardı. Seyirci kalabalığının arasında seni nasıl fark ettiğimi lütfen sorma bana. O gün orada, kızılığı ve mavi elbisesi ile parlayan tek sen vardın. Ya da ben öyle sandım. Gözüme tek çarpan kadın sendin, belki bilemiyorum. O anda, tuttuğum çello, tıngırdattığıma tel daha da şahlanmıştı. Daha özel çalıyor, daha mest ediyordu. Yüzünden okuyabiliyordum. Önümde duran nota kağıdında, sona geldiğimi anlayınca, elimi telden çekip, selam verdim. Alkışların ve gülümseyen gözlerin arasında, seni seçip son defa baktım sana. Omzuna değen her bir saç telini, saç ayırımı, gülümseyince incelen dudaklarını ve iri gözlerini. Sanki unutacakmış gibi, aklıma kazıdım. Çıkık elmacık kemiklerini inceledim. Her zamanki gibi kırmızıydı. Utansan da ağlasan da hep kırmızıydı yanakların. Nefret ederdin ama ben severdim. Ben senin nefret ettiğin her özelliğine aşkıttım, aklıma kazıyacak kadar da deliydim de. Sen benden nefret edene kadar sevdim seni ama lütfen bu ölümde kendini suçlama. Ben seni sevdiğim için bırakmıyorum hayatı. Sadece bilirsin, bazen olması gerekir ve olur. Bizim için hiçbir şey yanlış değildi ama sen benim için yanlış zamanda, doğru insandın. Bu olayı eşitlemek için çok uğraştık ama olmadı. Şimdi, ben seninle doğru zamanı bulmak için kayboluyorum."

Sevgilerle, Karl

Emma'ya...

ÖLÜMLÜ ŞİİR

Rıfat ÇÖTELİ

Aşkı vurdular

Çok kalabalıktılar

Kötülük kadar çoktular
Bir kitapçada vurdular
Edebiyat rafının önünde vurdular
Vurulmasa şiir olacaktı aşk
Parlak simli kalemle yazılacaktı
Sessizce okunacaktı

Birdenbire vurdular

Sokakta vurdular

Daha Güneş batmadan vurdular
Çocuklar top oynarken vurdular
Vurulmasa mutluluk olacaktı aşk
Konuşmayacak, gülecekti

Çok uzaktan vurdular

Iskalamadan vurdular

Kimse görmeden vurdular
Çiçeklerin içinde vurdular
Vurulmasa kuş olacaktı aşk
Rüzgâra komşu olacaktı
Bulutlar kadar çok olacaktı

Çok vurdular

Acımadan vurdular

Ama acıdı aşk
En çok okunan romanın son sayfasında vurdular
Hiç yazılmamış bir şiirin ilk cümlesinde vurdular
Vurulmasa ölümsüz olacaktı aşk

DENİZCİLER

Utku KANTARCI

Ufuktan bir gemi geçer
Kim bilir nereye gider
Ekmek davası peşindeler
Denizci yürekler

Belki sarhoşturlar görünürde
Özlem ve hasret vardır gönüllerinde
Yaşlar dinmez gözlerinde
Yalnızlığın geçtiği demirde

Ne gecesi var ne gündüzü
Kaç vurgun yemiştir bilinmez
Aşk derindir görülmez
Nasırlıdır elleri kıymeti bilinmez

Denizlerde geçer ömürleri
Hiç bitmez hasretleri
Kederlidir hep gönülleri
Hasrettir hep yükleri

BENİM ADIM ÜZÜM

Serpil BADEMCİ

Benim adım üzüm,
Bağlarda salkım salkım büyürüm.
Tadıma doyum olmaz,
Lezzetimden hesap sorulmaz.

Çotuğum güneş ister,
Olgunlaşmam zaman ister,
Toprağım çapa, büyümem çaba ister.

Rengim yeşil, sarı, siyah, mor;
Beni İzmir'in bağlarına sor.
Korukken ekşiyimdir,
Mevsimim gelince tatlı,
Bir de bakmışsınızdır,
Olmuşum sofraların baş tacı,
Lokman Hekim "Ye!" der,
Bu şifalı ilacı.

Yaprağımdan dolma, suyumdan sirke;
Yaparsın beni.
İyice tatlanınca ezip de pekmez, kurutup da pestil;
Yaparsın beni.
Asmamdan gölgelik, kapı önünde güzellik,
Türkülere söz,
Katarsın beni.

Çayının yanında kuru ye,
Yemeğinin ardından sulu ye,
Şifa diye pekmezime ban da ye,
Bir de içime tahin dök de ye.

Kayseri'de aside, Ankara'da haside;
Ondan yapılır, bilir misin de?
Şeker diye kullan muhallebinde,
Sağlık gelsin o güzel evine.

Benim adım üzüm,
Yemeyi unutma iki gözüm.

YORGUNLUĞUNU DİNLENDİR

Elif GÜLER

Kimi yol yorgunu, kimi gönül yorgunu. Çoğu da var ki maddi manevî her iki yorgunluğun da acı tadı dilinde yola zoraki devam etmekte. Fiziki yorgunluğumuzu bir şekilde dinlendirebiliyoruz ama iş yürektekine gelince deva bulmak hayli güç olabiliyor. Çıkmaz bir leke gibi her gittiğimiz yere yüreğimizdeki o yükü de taşıyoruz. Hele ki hassas, çabuk incinen bir yapımız varsa sıradan bir olaya kalbimiz, bünyemiz çok büyük tepkiler verebiliyor ve zaten sınırlı olan hayatımızı kalbimizdeki kırıkları tamir edilemeyecek hale getirerek zindan ediyoruz kendimize. Bu yüzden dinmiyor yorgunluğumuz. Nadasa da bıraksak kendimizi, aklımızdan ruhumuzdan ayıklayamadığımız olmuş bitmişlerden dolayı veya belirsiz olan geleceğimize dair türlü türlü kuruntu ve endişeleri toprağımızda büyüttüğümüz sürece hasat mevsiminde tazelenemiyor, yönümüzü berekete çeviremiyoruz.

Kimi sevdiğinin ihaneti, kimi yakınlarından göremediği destek, kimi neye elini atarsa atsın tatmin olamadığı nefsi, kimi de hayallerine kavuşamamanın verdiği ıstırap nedeniyle kalbini bir çıkmaz sokağa kilitliyor ve zaman su gibi akıp giderken o atlatamadığı, çareler bulamadığı belki de yüzleşemediği hakikatleri yüzünden bir arpa boyu yol gidemiyor. Dünya sahnesindeki rolünü kendi elleriyle kısıtlıyor. Kritik bir eşik var önünde. Kararlı, iradeli ve özgüvenli olsa aşabileceği bir eşik aslında. Olan oldu, biten bitti. Geri getirebileceğimiz bir şeyse, özellikle de geri döndürmeye değecekse insan olarak gücümüzün yettiği mücadeleyi elbette verelim ama artık iş bizim kontrolümüzden çıkmışsa ve olanı biteni tersine çevirmeye, gidene de yitene de kavuşmaya bir ihtimal kalmadıysa sadece önümüze bakmalıyız o saatten sonra. Elbette yaşanacak bir acı varsa ortada, yaşayacağız insanoğlu olarak ama o acıya kök salmadan, maziye çakılıp kalmadan. Acıların en zoru sevdiğimiz birini ebediyen kaybetmek olsa gerek. Elbette onu unutmamız, hiç aklımıza getirmememiz beklenemez ama kaybedilenin ölümüne hapsedemeyiz kendimizi. Bu kendimizi yaşarken öldürmek anlamına gelir ki hayatta yaşanabilecek ve biz müsaade etmediğimiz sürece bizi hiç terk etmeyecek en ağır yorgunluktur bu.

Elimizden kaçıp giden fırsatlar için hayıflanabiliriz, hayatımızdan çıkan dostlarımız için yas tutabiliriz, dünyada yaşanan savaşlar, felaketler, türlü kötülükler için dertlenip geleceğimizden kaygı duyabiliriz. Hayat pahalılığı, geçim sıkıntısı içinde insanca yaşayabilmek için verdiğimiz savaşta tükenme noktasına gelebiliriz. Gerek fiziksel gerek ruhsal her iki cihetten yoruluruz en nihayetinde. Ama bu dünyaya geldiysek ve hâlâ nefes alıyorsak bir sebebi mutlaka vardır. Bu yorgunlukların daimî bir nöbetçi gibi başımızda durmasına razı olmamalı, onları bertaraf etmek için umutlu alanlar açmalıyız kendimize. Geçip giden zamanla birlikte hiçbir şeyin de aynı ve sabit kalmadığını bilerek olumsuzluklara direnmeli, kendimizi ve hayatımızı tazelemek üzere ufak dokunuşlar yapmalı ve adım adım da olsa yola revan olmalıyız. Yaşıyorsak nedenlerimiz olmalı. Hayat sahnesinde imkanlarımız kısıtlı dahi olsa iyi niyeti, güzel düşünceleri kalbimizden söküp atmamaya gayret etmeliyiz. Kim bilir belki bir insanın yüreğine dokunacak, umut olacağız ona belki de yolun ilerisinde bizimle karşılaşmayı bekleyen güzelliklere rast geleceğiz ve tüm yorgunluklarımıza değecek elde ettiğimiz neticeler.

Hayat düz bir yoldan ibaret değil. İnişler de olacak, sarp yokuşlar da. Yorulup bitkin düşeceğimiz anlar da olacak, kendi küllerimizden yeniden doğacağımız zamanlar da. Yorgunluklarımızı dinlendirip kaldığımız yerden heybemizde ümitle, inançla, insani değerlerle yola devam ettiğimiz sürece er ya da geç açılmaz dediğimiz kapılar da açılır, imkânsız dediklerimiz de elbet mümkün hale gelir. Muhammed Ali'nin de dediği gibi: **“Yorulduğunda dinlenmeyi öğren, bırakmayı değil.”**

BERABER BELİRİYORUZ ZAMANIN İÇİNDE

Çağdaş ÖZGÜN

Anlamsız geliyor bu oda
Soluk renkler, cansız hayaller
Duruyorum yine de bu odanın içinde
Duruyorum, duruyorum, duruyorum
ve bilincim, odanın kendisine dönüşüyor sonunda
Sanki tüm varlık içimde bekliyor
Kendi yoluna gitmek istermiş gibi
Sessizce
Bekliyor, bekliyor ve bekliyor
Ancak beraber beliriyoruz zamanın içinde

KURUTULMUŞ HATIRA

Meral HAZIROL

Yollar ve hikayeler birikiyor kumbaramızda
Dilediğimizce harcayacağımız anılar
Bu durakları geç bunları da
Durmadan ezberleyelim bütün şehirleri
Bütün kaldırımları,
Bütün yağmurları ve rüzgarları
Bak şiirler geçiyor kalbimden
Yüzümde biriken tebessümleri sakla
Bir kitap arasında
Veya bir saksının altında
Al koynuna sarıl sıkıca
Sakla bunları sevgilim
Düzenin büyüğü bozuldu bak
Sevgiye dair her şey direniyor memleketin kargaşasında
İyice sakla kalbinden taşan bütün duyguları
Zaman akıp giderken ömrün tenhasında
Takvimlerin ardına sakla

GÖKYÜZÜ ENSTRÜMAN OLSA, MAVİ BİR GRAMOFON OLSUN İSTERDİM

Yağmur KOÇYİĞİT

Sessizce yatağından kalkmıştı. Her zamanki coşkusundan eser yoktu. Tanımadığı birini özlemişti. Bileğini defalarca öptü, öptü, öptü. Masasındaki dağınıklığa aldırış etmeden öylece oturdu. Derin bir iç çekti. Belli ki geçmişini kanatmaya mecbur hissettirecekti. Şiirlerinin ötenazi hakkını kullanacağı gündü. Son kez okudu yazdıklarını. Nasıl olsa geleceğini de bunların eline bırakamazdı. Gökyüzünün yansıması kirpiklerini temizledi. Çalışma masasının üzerinde beliren küçük bulutla yüzünü yıkadı. Yedi kez fısıldadı.

Savaşmayı bıraktım, dedi. Sevmeyi değil.

Bulut hareketlenmiş, Kız Kulesi'ne doğru yola çıkmıştı. Lamba yandı. Masanın da diyecek birkaç lafı vardı elbet. Yeniden yazmaya başladı. İlk cümlesi kıvrılarak gözlerinden süzüldü.

"Biliyorsunuz, aşk mücadeledir."

Kırmızı rugan ayakkabılarını giyerken evde kalışının mor spor ayakkabılarını anımsadı. Dolaştı sokak lambalarının arasında. Kıyamadı çöpe atmaya kelimeleri. Köpek kulübesini iyi ki fark etti. Hayatta en sevdiği canlılardan olan köpeğin orada olmayışına şükrederek kulübenin içine başını uzattı. Bileklerindeki sancıya aldırmadan çokça vicdan içeren yün döşeğin altına sakladı biraz sonra ölecek olan heyecanlarını. Avuçlarına baka baka ilerledi. Kar başladı. Kırmızı rugan ayakkabısı topuklarına atkı gibi dolaştı. Düştü. Ve son kez uyandığını bilmediği o evin önünden geçerken pencereye baktı. O bulut kadar özgürdü artık.

Bir kendi bir de bileğindeki mavi gramofon dövmesi. Koştular, koştular, koştular.

HAYAT İŞTE

Ali HAVAN

Doldurdu kasaları havalı boş vaatler
Göbek attı çarşıda köçekler üzülmekten
Sıfır iki kırk beşte birden durdu saatler
Pili biraz eskiydi zannederim ölmekten

Acının saçlarını taradım soldu neşe
Yarının yakasından ayrılma endişe
Ayaklarım takıldı giderken her gün işe
Dönemedim geriye yol kırıldı gülmekten

Unuttun gün sonunda tarlada çapaları
Dinlenmeden çıkmadım en küçük rampaları
Yıktım tekmeleyerek kurduğum sehpaları
Boynuma geniş geldi kelimeler ilmekten

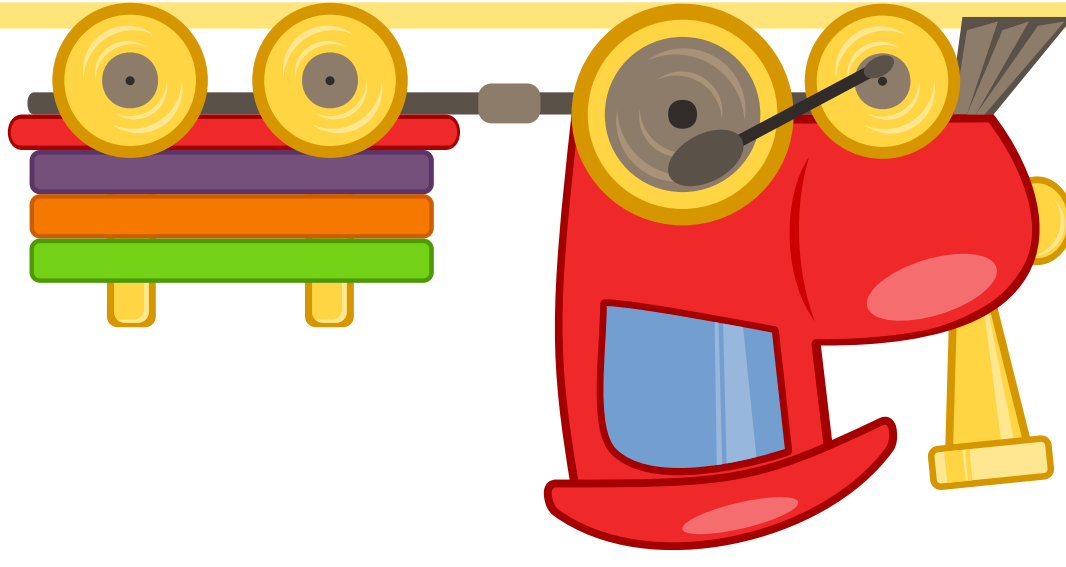
Sene fırçalarıyla saçlarımı boyarım
Günah terazisinde tam yirmi üç ayarım
Gam iğnesi dert ipi bir yerde kaldı yarım
Toplamayı unuttum hayatımı bölmekten

Çıksın diye beklerken karanlıkta foyası
Saçılmadı ortaya dökülmedi boyası
Elimle işlediğim nakışların oyası
Birbirine karıştı gözlerimi silmekten

Kim bıçakladı beni yere sızıyor kanlar
Dünden beri kapalı ecza satan dükkanlar
Sıkıntı bastı birden kalbimde hafakanlar
Belki öleceğimi bu şekilde bilmekten

Yaş ile yas arası yolcuyuz hayat işte
İniş çıkış dar geniş her yol var bu gidişte
Gözlerim kapılarda ayaklarım kırışte
Sırtımda dört kamburla yoruldum eğilmekten

İLK EV İLK DÜNYA

Deniz DEMİRALP

Sen ilk dünyam.

Hatıramda olmayan evim.

İçin, yüreğin.

Ben senin içindim,

Sen benim annem.

Anne ya

Yüreğiyle sönmüş olmuş dünyaları

Benim için yeniden yakacak

Anne, ilk ev, ilk dünya.

Ve sen, yine sen

Sudan çıkmış bir balık gibi attın beni

Bu dünyanın bir köşesine

Yürüdükçe düştüm

Yanında düştüm

Kucağında ağladım

Bir de tokadını yedim

Yine kucağında ağladım

Yine sana koştum

Verdin elime bir çanta,

Saldın beni bu yaşayamayacağım topraklara.

Yaşayamadım da

Diyemedim de

Dedirtmedin de

Çünkü sen de hiç diyemedin

Dedirtmediler.

Bize bizden Ötesi yoktu.

Ben senin içindim.

Bir ben senin için değilmişim.

Başkaları da geldi içinden.

Dünyanda başkaları da varmış.

Evde başkaları da yaşarmış,

Yaşattın da.

Onlar da yürüdükçe düştü.

Düştükçe ağladı,

Ağladıkça sana sarıldı,

Sarılrken yediler tokadı,

Ve yine sana sarıldılar.

Bu dünya böyleymiş.

Hiç söylemedin.

Her şeyden, herkesten geçilir,

Senden geçilmezmiş.

Geçilmez

Ama ne kadar zor olacağını söylemedin.

Büyüdükçe, yıllar omuzlarıma bindikçe

Adım atmanın koştuktan daha zor olacağını

Ve bir tebessüm etmenin, ağlamaktan daha Ağır geleceğini

Ve acıyla kıvranırken için

Yine de yüzünden tek parça düşürememenin ne kadar zor olacağını,

Demedin ki anne.

“Bu dünya zor, sen o dünyanda kal yavrum.”

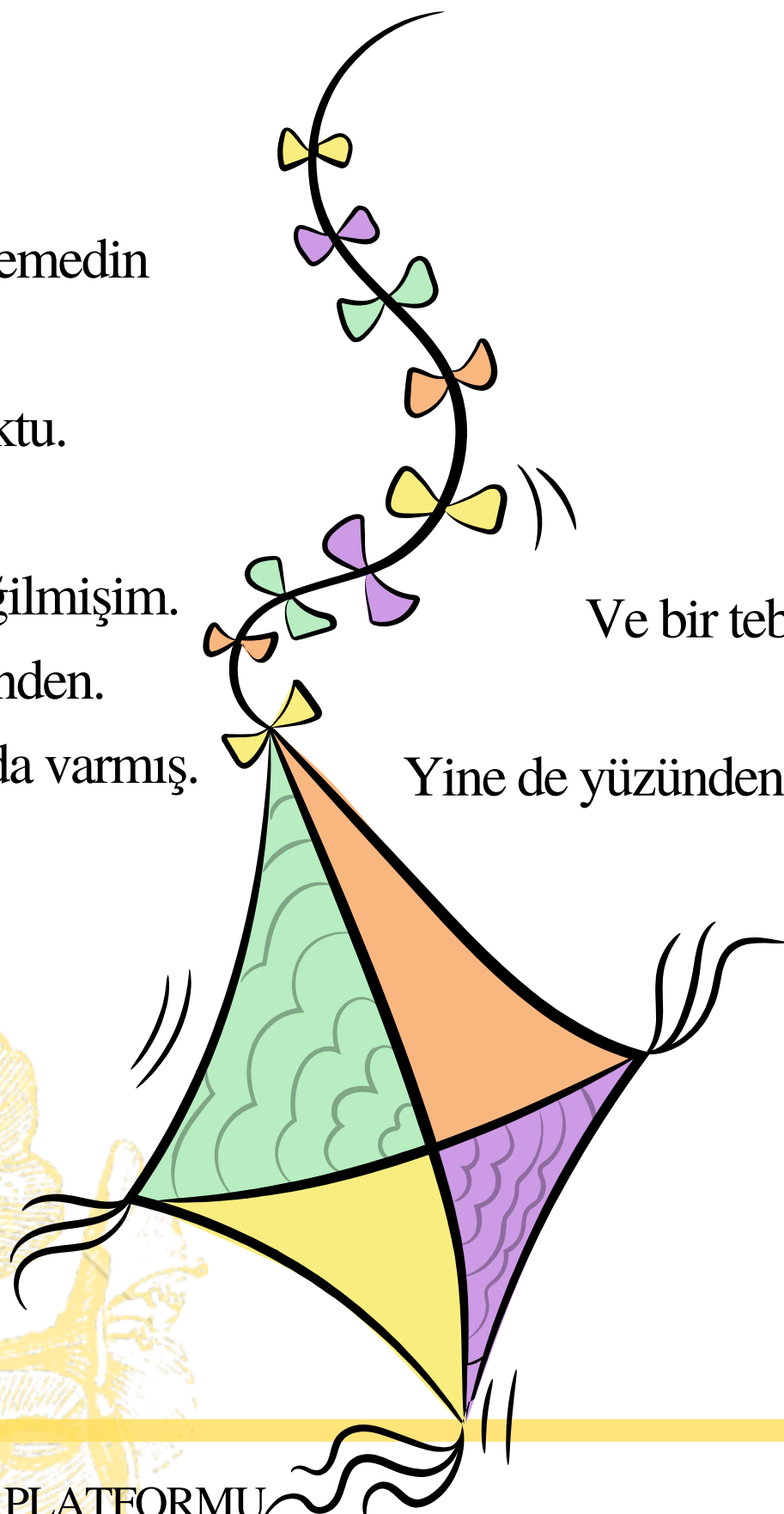
Hiç demedin

Sen deseydin,

Düşmezdim içinden bu yarısı karanlık, yarısı

Acılık dolu dünyaya.

Ah anne, ah anne...

SIFIRIN AŞAĞISI

Halis TAMKOÇ

yüksekleri saran alçaklığı
gördükleri hâlde umurlarında değil
olamaz da zaten kanda mayası bozuk
bi sıcaklık dolaşırken
üşümekten ne korktunuz böyle
ne çektiniz be yâ esefâ!

aşağılara düz
aşağılara dümdük
aşağılara mert bir sıfırın altı kalsın
en aşağısı hep bi gömülme vakti
en aşağısına hep bi anticemre çekildiğidir
kan verir hâline kâl
en aşağısı hep ve ziyade
toprağa yakın,
pek yakın bir özlemekle dolu
öyle çok...

sen
ayrılık diyarı'm,
ayaklarımı yürüyen!
içimde iz yol bulup
sendin hep
gönlümü bürüyen..

öyle başkaydı ya her keşfin
zâhire de öyle ırak aynı anda
aynı anda öyle şekerrenk..

sonu görünen o yolun
gönüllülüğüne koydun ya
her ân'ın seyreylemek..mest ile
mihver olsun
ses versin kâlbime...

ESKİDEN BURALAR HEP TARLAYDI

Şeyma DEVECİ

Büyüklerden çokça duyduğumuz sözlerdendir. Bir yerden geçerken bak buralar eskiden hep tarlaydı. Şuradan şuraya kadar ağaçlar vardı. Tepeden aşar teee şuraya kadar yürürdük. O zamanlar satılıktı kuş uçmaz kervan geçmez buraya para mı gömülür dediler. Keşke de alsaymışız bee derler. Buralar hep tarlaydı sözünü ögelerine pişmanlık, hayret ve hayıflanma şeklinde ayırabiliriz. Günümüz ekonomisini düşününce 'çoluğum çocuğum kurtulurdu' pişmanlığı. "Nasıl böyle birden yükseldi evler ya!" şaşkınlığı. "Gölgelenecek ağaç kalmadı!" hayıflanması. Cümlelerin içeriğinin kalabalık olduğunu bende büyüyünce anladım. Ama küçükken hayal gücümüzü devreye sokardı bu söz. Çünkü büyüklerin bahsettiği şimdi her yeri ev olan bu yerler önceden nasıldı acaba? Bu hale nasıl gelmişti? Bir de bu söz bana göre görmüş geçirmişlik demekti. Tez zamanda büyümek isteyen bir kız çocuğu için büyümüşlük bildiren bir ifadeydi.

Çıkmaz sokağı olan bir evde oturuyorduk. O mahalleden ayrılmamız gerektiğini düşünen babam bizim için okula yakın bir apartman dairesi düşünmüştü. Apartman oluşumunu henüz tamamlamadığı için bazı dairelerin yapımı devam ediyordu. 11.kattaydık ve henüz asansör olmadığından yürüyerek inip çıkıyorduk. Tam 7 ay bu hal devam etti. İniş çıkışlarımız hep törenle. Pazar market işleri çok mühim meseleler haline gelmişti. Annem pazardan dönünce işçilerden rica ediyordu. Vinçle çıkarıyorlardı pazar malzemelerini. Ekmek almayı unutmazdık. Diyelim unuttuk zaten ekmek yemekte iyi değildi canım. Evden çıkınca bir şey almayı unuttuysak inler gibi yukarı bağırırdık. Sesimiz yankı yapmış, ümmeti Muhammet bizi duymuş pek umursamazdık çünkü 11 katı onlar çıkmıyor biz çıkıyorduk. Hemen evden kurtarıcı olduğunu düşündüğümüz kişi yumuşak bir şeye sarar kırılma ihtimali olamayan o şeyi aşağı atardı. Sepet sallandırmakla uğraşmazdık. Aşağı atmak suretiyle çözmeye çalışırdık sorunu. Her neyse efendim sabahtan indik mi oyun için acil ihtiyaçlar dışında yukarı çıkmazdık. Eve dönüşte merdiven çıkmaktan yoruldukça ara katları dolanır neresi yapılmış neresi yapılmamış ona bakardık. Bizi eve sağ salim ulaştıran Rabbimize şükürler olsun. İnşaat alanı tehlike yuvası çünkü. Sadece bizimkinde değil çevrede de yoğun olarak inşaat çalışmaları sürüyordu. Adana çocuğuyuz, kardan adamı da karda kaymayı da bilmeyiz. Çünkü kar görmedik. Ama inşaat kumlarının tepesinden çok kaymışlığımız var. Ne büyük eğlenceydi bizim için. Medeniyet henüz gelmediğinden semtte ne park var ne salıncak. Bizde inşaat malzemelerinden bazılarını masum oyunlarımıza alet ediyorduk. Market bakkal hak getire. Teee ileride bir büyük market var. Onun için bayağı yürümemiz gerekiyordu. Annem pazar arabasını götürürdü taşımamız kolay olsun diye. Eve kadar getirmek bizim, yukarı çıkarmak işçi amcaların vazifesi tabii. Allah onlardan da razı olsun. Her imkânın olmaması bize daha kontrollü yaşamayı öğretti. Çünkü akılsız başın cezasını buralarda gerçekten ayaklar çekti.

Derken gün geldi her yer apartman oldu. Adım başı market açıldı. Fırın, eczane, sağlık ocağı yani aradığımız medeniyet geldi kuruldu. İsteddiğimiz şeylere ulaşmakta artık zorlanmıyorduk. Ama park hemen yapılmadı. Çocuklar oyun oynamak için uzaktaki tarlaları keşfettiler. Annem komşularla oralara yürüyüşe gider kömeç toplardı, bir güzel börek yapardı. Çok sonra oralarda da inşaat çalışmaları başladı. Bizde büyüdük. Görmüş geçirmiş kimseler zümresindendik artık. Yeni gelenlere, küçüklere bizim de söylediğimiz bir söz kaldı geriye. Eskiden buralar hep tarlaydı.

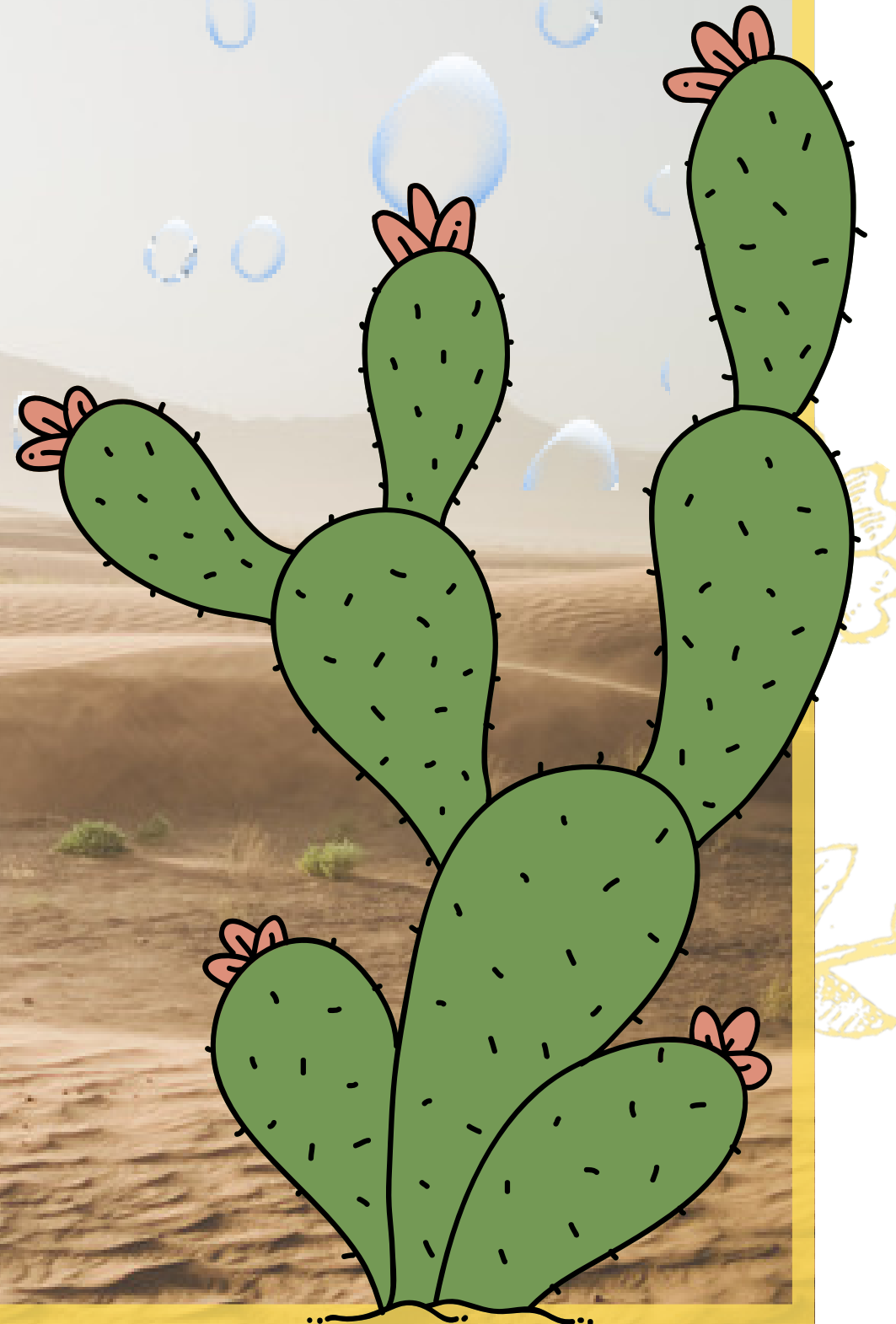
BİRKAÇ DAMLA DAHA

Uğur ATAŞ

Nefesler çöl mü üfledi kulağıma?
Nasıl böyle kuraktır yaşamak
Nasıl uzaktır ağlanmış duvar dipleri
Ömrü yudumlanmış nergislerin
Son kokularına adadım kendimi
Bir rüzgâra sinmeden
Öldürme beni tanrım!

Tir tir titrer dağlara vurulmuş ketler
Çıkagelmiş kıpkızıl kavgalar
Ve erimiş demir yığınları gibi kaynarken fikirler
Zihnim nasıl kaldırır bahçelerimin çekip gidişini?
Kalbimdeki son lahit parçalanmadı henüz
Belki bir şehir belki de bir bahar anıtı o
Bekleyen bir hayat var içimdeki sokaklarda
Pencereden yola bakan analar gibi
Yağmuru gözlüyor taranmamış saçlarım
Birkaç damla daha...
Öldürme beni tanrım!

Ey gönlümde kıvranıp duran hırçın koşu
Ağıtlar mı damladı avluna?
Kalksana, kalksana, kalk...

GENERAL

Shoro SHARPEN

Ufak, kılcal bir çatlak ve o çatlaktan sızan sinsi su kadar sinir bozucu bir gündü.

Kasvetli ve buhran dolu yağmurlu hava, şiddetle pencereleri döverken General Kodaman nefes nefese uyandı. Yatak odasını soğuk olmasına rağmen anlı ter damlalarıyla dolmuştu. Aynı yatağın öteki ucunda uyuyan karısı, derin uykusunu kocasından gelen can çekişme sesleriyle böldü.

-Artık sabahları da mı çekeceğim bu eziyeti, dedi bıkkın sesiyle. Ve yanı başındaki masada duran bardağı suyla doldurup ona uzattı.

Kocası titreyen elleriyle alıp bir iki yudum içtikten sonra,

-Özür dilerim. Kâbus gördüm.

-Ufak bir çocuktan farkın kalmadı. Ben de kabuslar görüyorum ama çığlık çığlığa uyanma yaşımı çoktan geçtim.

-Belki de henüz büyümemişimdir ben, dedikten sonra kadın göz devirdi.

-Elli altı yaşındasın Tom.

Adam başını çaresizce sallayıp masanın üstünde duran peçeteyle başını silmeye başladı.

-Bugün işe gitme, dedi Karısı.

-Yasak.

-Eğer hastaysan yasak değil. Seni ermiş birine göstereceğim tamam mı, adam yerinden fırladı.

-Bana deli gözüyle bakıyorsun. Oysaki sadece kafam karışık.

Kadın yerinde daha da dikleşerek,

-İşin yüzünden karışık. Geçtiğimiz aylar, yani savaş başladığından bu yana resmen çöktün Tom. Kocam gözlerimin önünde eriyip gidiyor.

-Hayır, hayır Martha. Her neyse, sohbetimiz hiç hoş değil. İşe gideceğim, deyip hazırlanmaya başladı.

Martha ise, kendini örtüğünün altına gömüp altından mırıldanmaya devam etti.

-Bir askerle evlenmemeliydim. Vicdanım senin yüzünden kendini suçlu hissediyor. Halbuki ben kocası için endişe duyan bir kadından ötesi değilim. İstifa et, bekar general çok. Biri yerine geçer. Ayrıca kimse senin gibi düşünmüyor, diye eklediğinde General Kodaman, şapkasını sinirle duvara fırlattı.

Martha başının ufak bir kısmını örtüğün dışına çıkartıp ağlak sesiyle,

-Beni sevmiyorsun, beni düşünmüyorsun. Arkanda bir başıma kalmam umurunda değil, diye bağırıldı.

-Aptal, asıl düşüncesiz olan sensin. Biz her gün tıpkı senin gibi binlerce kadını dul bırakıyoruz. Binlerce çocuğu yetim bırakıyoruz.

-Bana düşman memleketini savunma! Seni nasıl olur da General yaparlar? Onlarda bize silah sıkıyor, biz de insan kaybediyoruz. Unuttun mu yoksa?

Tom, ağır cüssesiyle attığı yavaş adımlarla yerdeki şapkasını alıp kafasına taktı. Boy aynasından, uzun cüsseli fakat çökmüş yapısını, beyazlaşmış gür sakallarını ve siyah beyaz karışımı saçlarını inceledi.

Ardından kapıya gitti ve tam çıkmadan önce, eşliğinden konuştu.

-Ben savaşı hiçbir zaman savunmadım Martha.

Ve kapıyı çarpıp çıktı. Ardında kalan eş gür sesiyle,

-Geri dön Tom! Beni yalnız bırakma, diye çırpındı fakat Tom çoktan arabasına binip gitmişti.

-Günaydın General, bugün erkencisiniz.

-Günaydın Komutan Fez.

-Emriniz var mı efendim? Bugün saldırı bölüğü üssüne gideceğiz.

Generalin yüzü anında kireç tuttu. Karşısında duran kendinden daha zayıf adama kafasını hayır manasında salladı. Komutan Fez, selam durduktan sonra yanından ayrıldı.

Bir başına kalan adam, zoraki adımlarıyla kendi odasına geçti. Kutu kadar odasında, bir masa ve siyah beyaz televizyon vardı.

Koltuğuna oturup kafa dağıtma amacıyla kanallarda geziniyordu. Hangisini çevirse, iki ülke arasındaki savaş, atılan bombaların patlama anı, etrafa saçılan uzuvların sansürlü halleri, kendi üstlerinin "zafer yakın" sloganlarıyla mikrofon karşısında alkışlamalarını görüyordu.

İzledikçe önce sol koluna taktığı saati bileğini sıkmaya başladı.

Tom kopçasından tutup parçalayarak çıkarttı. Saat gittiğinde bir anlık rahatlama hissetti. Fakat TV'den gelen sesler, kulaklarına tekrar dolduğunda bu sefer başındaki şapka, kafasını sıkıştırmaya başladı.

Tom, oflayarak şapkayı başından çekip mini ekrana fırlattı. Kapanmayan televizyon, sanki onu dinleyen tek kişi Tommuş gibi inadına daha acımasız görüntüler gösteriyor ve söylüyordu.

Bunun üzerine boğazında bir yumru hissetti. Ve oraya kadar iliklemiş olduğu gömleğinin üst düğmelerinin hepsini açtı. Yetmiyordu. Dakikalar geçtikçe adam kendini daha sıkışmış hissediyordu. Odanın duvarları üstüne geliyor, zihninden geçen fikirler onu esir alıyordu.

Tom üstündeki fazlalıkları soyup attı. Yine ferahlamış hissetmiyordu.

-Benim suçum. Benim suçum. Martha'nın suçu. Fez'in suçu. Başkan Abby'in suçu. Bunlar olmamalıydı.

General odasında turlamaya başladı. Kendini duvarlara çarpıyor, başına vuruyordu. Savaşı ve sebeplerini sorgulamaya başladı. Ama çaresiz idi. Kime suç atmalıydı? Ya da kimse fark etmiyor muydu?

Kimsenin ruhu daralmıyor veya vicdan azabı çekmiyor muydu?

Düşünceler başını sardığında ve tetiklemek amaçlı radyonun birden açılması ve aynı rezalet savaş çanlarının çalması ile General Kodaman sorunun giydiklerinde veya taktıklarında değil, içinde olduğunu gördü.

Bilincini yitiren adam, kendini tümüyle sorumlu gördü. Rahatlamak ama en çok da savaşı sonlandırmak istiyordu. General Tom Kodaman, belinde duran silahı çabucak alıp kalbine doğrulttu. Kendine duyduğu büyük nefret sayesinde hiç düşünmeden tetiği çekti.

Silah patladı ve adam yere yığıldı.

Sonlandırdığı tek savaş ise kendi içindeki olmuştu.

tahtafikiredebiyat.net

Bir tahtası eksik olanların yeri...

